

မြသနာ

အကြင်နာများရဲ့ အမှတ်တရစာကြွင်း

အခန်း (၁)

အချစ်သင်္ချိုင်း

ကျွန်မကြားဖူးခဲ့သည် မှာ လက်ထပ်ခြင်းသည် အချစ်၏ ဂူသင်္ချိုင်းတစ်ခု ဖြစ်သည် ဆိုလျှင် ကျွန်မသည် အုတ်ဂူတစ်ခုထဲမှာ ပိတ်လှောင်ခံရတော့မည်လား ... ပိုသေချာသည် ကား ကျွန်မအဲဒီ ဂူသင်္ချိုင်းထဲမှာ ထာဝရအိပ်စက်ရတော့မည်။

ကျွန်မအိပ်စက်ရသည့် အုတ်ဂူကား ကျွန်မနှင့် အလွန်စိမ်းနေပြီး ကြမ်းရှုအေးစက်လျက် ရှိနေသည် ။

စိတ်ကူးယဉ် ကြည်နူးဖွယ်ရာ နူးညံ့ညင်သာမှု မရှိသလို ကျွန်မ၏ စိတ်တို့ သည် လည်း သဘာဝတရားကို ဆန့်ကျင်စွာဖြင့် အေးစက်မာကြောသော နှလုံးသားတို့ ဖြင့် လက်ထပ်ရမည့်သူ အပေါ် ရင်ခုန်၍ ပင်မရခဲ့ပေ။

မဖြစ် ... မဖြစ် ... ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ အဖြစ်မခံနိုင်။ "တျာချိုလွင်"ဟု

သော မိန်းမ တစ်ယောက်သည် လောကကြီးနှင့် လူသားများ အပေါ်မှာ ချိုလွင်သော တေးသံသာများ ဖြင့်သာ ပေးဆပ်၍ အားလုံးသော အရာဝတ္ထုများကို လှပစေချင်သည့် ဝါခေါင်လဖွား မေတ္တာရှင် တစ်ဦးဖြစ်ရမည် ဟူသော စိတ်ဓာတ်ကို အမြဲမွေးမြူခဲ့၏။

သို့ရာတွင် ပေးဆပ်မှု သက်သက်သာရှိခဲ့ပြီး အယူသက်သက် မရှိနိုင် လောက်အောင် လောကကြီးက တျာချိုလွင်ကို ပညာပေး စမ်းသပ်နေ လေပြီ။

"ထာဝရမောင်"တဲ့ ။ အလွန်တင်စီးပြီး ထိမထင်တဲ့ ရုပ်မျိုး လူတစ်ဖက်သားကို ကြည့်လျှင် မျက်လုံးမှေးစင်းကြည့်တတ်၏။ မိန်းမသားတစ်ဦးကို အထင်မကြီးသော မျက်လုံးများ ၊ ရှုံ့ချချင်သော မျက်လုံးများ ၏ အကြည့်ကို ကျွန်မ မနှစ်မြို့ခဲ့ပေ။

သို့ရာတွင် သူ့ကို ကျွန်မက လက်ထပ်ရန် ကတိပေးပြီးပြီ။ မိဘများ စိတ်ကျေနပ်မှုကို ဖြည့်စွမ်းပေးခဲ့ပြီ။ ကျွန်မ အသက်နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် အပျိုကြီးစာရင်း ဝင်သလို သူဟာလည်း နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ လူပျိုဟိုင်းကြီးမို့ သင့်တော်မယ်ထင်ပြီး ဒေါ်မေ့သားဆိုတဲ့ လေသံကြီးနဲ့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့မိသည် ။ ဒေါ်မေ့ဆိုတာ ဘိုကလေးမှာ နေပြီး ကျွန်မမိဘတွေရဲ့ ငါးကန်ဖော်တိုင်း ငါးခြောက်ခွဲဖို့ ရောက်လာတဲ့ အလွန် သွက်လက်ချက်ချာပြီး ခင်မင်စရာကောင်းတဲ့ ငါးပိ ငါးခြောက် ပွဲရုံ ပိုင်ရှင် သူဌေးမကြီး။ မုဆိုးမပီပီ မျိုးရိုးမဟုတ်ပေမယ့် လင်ယောက်ျား ဆုံးပြီးမှ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝင်လုပ်ရင်းက ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ကောင်းတော့ သူ့လက်ထက်မှာ ပိုပြီး စီးပွားတက်လာကာ ခဲအို၊ ယောက်မများ နဲ့ မတ်တော်မောင်များကိုပင် သူက ဦးဆောင်ခိုင်းနေသည့် အရည်အချင်း ရှိသော အမျိုးသမီးကြီး။

ကျွန်မ မိဘတွေက ငါးကန်တွေရှိပြီး ကျွန်မကို ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ကျောင်းထားပြီး ငါးကန်မှာ အလုပ်မလုပ်စေချင်ဘဲ ဆရာဝန်ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ် အလုပ်အကိုင်နှင့်သာ သီးခြားဂုဏ်တင့် စေသည်။ ။

သို့ရာတွင် တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဖြစ်သောကြောင့် အထီးကျန်မဖြစ်စေချင်သလို၊ သူ ... သူကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်နေ၍ မျိုးဆက်မပြတ်စေချင်သော မိဘများ ၏ တူညီသော ရည်ရွယ်ချက်ကို ဖြည့်ဖို့ ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာပဲ။

သူ့ကို မမြင်ဖူးဘူး။

သူ့နာမည်ကို မကြားဖူးခဲ့။

တကယ်လို့ များ သူ့ရဲ့ ညစ်ကျယ်ကျယ် ဂျစ်တူးတူးရပ်ကို မြင်ပြီး အလွန်တင်စီးပြီး အော့အန်ချင်စရာ ကောင်းလောက်တဲ့ နာမည်ကိုသာ ကြားခဲ့လျှင် ကျွန်မ လုံးဝငြင်းပယ်မိမှာ အသေအချာပင်။

အခုတော့ ဒေါ်မေရဲ့ ချစ်စရာ ဖော်ရွေသွက်လက်သော အမူအရာကို ကြည့်ကာ သူ့ရဲ့ သားဟာ သူ့အမေလိုပဲ ဖြစ်မယ်ထင်ပြီး လက်ခံခဲ့တာပါ။ ။ ခုတော့ ... အခုတော့ နောင်တတွေ တစ်ပွေ့ကြီးနဲ့ ။

သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ ကျွန်မမှားသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရပြီ။ သူနှင့် စကားပြောလိုက်မိသောအခါ ပို၍ မှားသွားကြောင်း သိရသဖြင့် လုံးဝစကားမပြောချင် လောက်အောင်ကို စိတ်ဓာတ်ကျသွား ခဲ့သည်။ ။

"ကျွန်တော့်အမေကို သနားလို့ မိန်းမယူဖို့ ခေါင်းညိတ်တာပါ။ တကယ်ဆို ကျွန်တော်က မိန်းမတွေကို ကြောက်လွန်းလို့ တစ်ကိုယ်တည်းပဲ နေတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားသူပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် တောင်းဆိုချင်ပါတယ်"

ပထမဦးဆုံးအကြိမ် စေ့စပ်ပွဲလုပ်ဖို့ ရောက်လာတဲ့ ဘိုကလေးသားရဲ့ စကားဟာ မရိုင်းသော်လည်း မယဉ်ကျေးဘဲ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့တွေ့ချင်း တုတ်ထိုးအိုးပေါက် ပြောချလိုက်တာများ နည်းနည်းမှ အားနာမှုမရှိဘူး။

ကျွန်မကလည်း မိဘသဘောတူလို့ လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်တာပါလို့ သူ့ကိုပြောရမှာ အားနာခဲ့ပေမယ့် သူက လုံးဝ အားမနာတာဟာ အံ့သြစရာပဲ။

"ကျွန်တော့်ကို မချုပ်နှောင်ပါနဲ့ ၊ စည်းကမ်းတွေ မသတ်မှတ်ပါနဲ့ လို့ ကြိုတင်တောင်းပန် ပါရစေ"

ကျွန်မဟာ ဆွံ့အ နားမကြားဘဝကို ချက်ချင်းရောက်သွားပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့ပေမယ့် မအောင်မြင်ဘဲ သူ့စကားလေသံက အတတ်နိုင်ဆုံး ချိုသာတောင်းပန်သလို ဖြစ်အောင်ပြောခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မနားအဝင်မှာ တော့ အတော့်ကို ဆိုးဝါးလွန်းပြီး မချီမဆန့်ကို ခံစားနေရ၏။

မိန်းမသားက ဘာတောင်းဆိုမှုမှ မပြုရသေးမီ သူက အရင်စပြီး တောင်းဆိုတာဟာ သိပ်လွန်လွန်းတယ်။

ကျွန်မဘာမှ မပြောချင်တော့ပါဘူးလေ။ ဒါကြောင့် နာရီဝက်နီးပါး ကြားခဲ့တဲ့ ကျွန်မတို့ ရဲ့ တိတ်ဆိတ်ခြင်း ဆွေးနွေးပွဲမှာ သူလက်က ဖုန်းမှာ ပါတဲ့ ဂိမ်းတစ်ခုကို နှိပ်ရင်း ကစားနေသလို ကျွန်မကလည်း ယောက္ခမလောင်း ဒေါ်မေအတွက် တက်တင်းတဘက် တစ်ထည်ထိုးပြီး ကန်တော့ရမယ်လို့ အမေက ပြောခဲ့လို့ တက်တင်းထိုးနေတာဟာ အတော်လေး ပြီးသွားခဲ့သည် ။

ကျွန်မရဲ့ စိတ်ကို တက်တင်းကွက်ထဲ မြုပ်နှံခဲ့ပေမယ့် မရပါဘူး။ မကြာခဏ ပျက်ပြီး ပြန်ထိုးရတာမို့ နောက်ဆုံး ကံတရားအတိုင်းပဲ

အကြောင်းရှိလို့ အကျိုးဖြစ်လာတာ၊ ကျွန်မရဲ့ အကြောင်း ရှိလို့ ပဲလို့ သတ်မှတ်ပြီး စိတ်ကို ဒုန်းဒုန်းချမှ ပဲ တက်တင်းထိုးဖြစ်တော့တယ်။

"ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ"

သူ့ရဲ့ ဂိမ်းပွဲ ဘယ်နှပွဲပြီးသွားလဲ မသိဘူး၊ သူ့ထဲက စကားသံထွက်လာမှ ပဲ ကျွန်မလည်း တက်တင်းကွက်ထဲက ထွက် လာပြီး ...

"ဟင့်အင်း မရှိပါဘူး။ ရှင့်သဘောပါပဲ"

"ဒါဆို သွားကြစို့ နာရီဝက်ရှိပြီပဲ"

အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် သူက နာရီဝက်လောက် ဆွေးနွေးမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထား သလား မသိ။ ရှေ့က အရင်ထွက်သွားမှ ကျွန်မလည်း ခုံတန်းလေးပေါ်မှာ တက်တင်း ထည့်ထားတဲ့ ခြင်းလေးကို အသာချပြီး ဘာမှ မဖြစ်သလို အမူအရာနဲ့ သူ့နောက်လိုက်လာခဲ့တာပါ။ နေမကောင်း ဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲ လဲနေတဲ့ ကျွန်မဖခင် စိတ်ချမ်းသာဖို့ ပဲ။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် အတူယှဉ်တွဲထိုင်နေတဲ့ ခုံတန်းရှည်နဲ့ အိမ်နဲ့ ကြားမှာ စွယ်တော်ပန်းချို့ က ကွယ်နေတယ်လေ။

လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မ ချစ်ဦးသူတို့ အတူထိုင်ခဲ့တဲ့ နေရာလေးပါပဲ။

ကျွန်မတို့ ချစ်သူနှစ်ဦး စကားပြောရင်း ချစ်သင်္ကေတလေးတွေ ပေးရင်း လူမမြင်ရအောင် အိမ်သားတွေ မမြင်အောင် ကာကွယ်ပေးသလို လမ်းမက မမြင်အောင်လည်း ပုဏ္ဏားရိပ်ခြံစည်းရိုးက လုံခြုံလို့ ပဲ။

"ကိုကို ကျွန်မဘဝမှာ ကိုကိုပဲချစ်ပြီး ကိုကိုတစ်ယောက်ကိုပဲ လက်ထပ်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာလေ၊ အခုတော့ ..."

ဒါပေမဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ ကျွန်မ နှလုံးသားဟာ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း အပေါ်မှာ ပဲ စွဲနစ်တဲ့ အချစ်နဲ့ ချစ်ခဲ့တာပါ။ လက်ထပ်တာနဲ့ ချစ်တာဟာ တစ်ကဏ္ဍစီပါပဲနော်။

စွယ်တော်ပင်ပုလေးရဲ့ ဖြူစင်သော အပွင့်လေးတွေဟာ ကျွန်မနဲ့ ကိုကိုတို့ရဲ့ ချစ်သက်သေ ပါပဲ။

ကိုကိုရဲ့ အချစ်ကို ခံစားရတဲ့ ကျွန်မဟာ ကိုကိုနဲ့ တွေ့ပြီးတိုင်း စွယ်တော်ရွက်ကလေး တစ်ရွက်ကို ခူးယူသိမ်းဆည်းခဲ့ပါတယ်။ ကိုကိုကို ချစ်ဖြေပေးတဲ့ နေ့ကစပြီး ကိုကို မသိအောင် တိတ်တိတ်ကလေး သိမ်းခဲ့သော ယွန်းဘူးလေးနဲ့ လေ။ အခု ကျွန်မ အဲဒီစွယ်တော်ရွက်တွေ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ။ ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်တဲ့ နေ့မှ ပေးမယ့် စွယ်တော်ရွက်တွေလေ။

"ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ"ဆက်ပြီးတော့ သိမ်းထားပါရစေ ကိုကိုရယ်။ ကျွန်မနဲ့ ကိုကိုတို့ရဲ့ အချစ်အမှတ်အသားလေးတွေကို ကျွန်မ သေတဲ့ အထိ ထာဝရယူဆောင် သွားမှာ လေ။

‘ထာဝရမောင်’ဆိုတဲ့ သူ့ကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကိုရယ်။

သူ့စကားသံဟာ ကျွန်မနားကို ခါးသီးပြီး ကျွန်မရင်ကို နာကျင်စေပါသည် ။

မိန်းမသားဆိုတာ ကိုယ်ကချစ်ချစ် မချစ်ချစ် သူက ချစ်တယ်ဆိုတာ ကို ကျေနပ်ဂုဏ်ယူ တတ်ကြတာပဲလေ။

အခု သူက မချစ်နိုင်ဘူး။ တာဝန်အရလက်ထပ်တာ ပြောတော့ ကျွန်မ သူ့ကို ငဲ့ညာစရာမလိုဘဲ ကိုကိုအကြောင်းကို လွတ်လပ်စွာ စိတ်ကူးယဉ်လို့ ရပြီပဲပေါ့နော် ကိုကိုရယ်။

ထာဝရမောင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

အိမ်ထောင်ဆိုတဲ့ ထောင်ကို ယောက်ျားတစ်ဦးရဲ့ ဘဝသက်တမ်းမှာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ တော့ အနည်းဆုံး တစ်ကြိမ်တော့ ကျရမှာပဲ။

ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ကြိမ်မှ မကျအောင် အလွတ်ရုန်းချင်ပေမယ့် တစ်ဦးတည်းသော အမေ၏ ဆန္ဒကြောင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းထောင်ချဖို့ ကြိုးစားချင်နေတာပဲ

ရှက်စရာတော့ နည်းနည်းကောင်းတယ်။

သူ့မိဘတွေက ဧကလေးငါးဆယ်ရှိတဲ့ ငါးကန်ကိုပိုင်တဲ့ အင်းသူဌေးမျိုးရိုး သမီးက အသက် (၂၆)နှစ်ရှိတဲ့ အမ်ဘီဘီအက်စ် ဘွဲ့ရ ဆရာဝန်မ တဲ့ ၊ အပျိုကြီး။

အင်းသူဌေးသမီးကလည်း ဖြစ် ဆရာဝန်မကလည်း ဖြစ်လျက်နဲ့ ဘာလို့ အပျိုကြီးဖြစ်ရ တာလဲ။ သိပ်ရုပ်ဆိုးလို့ လား သိပ်မာနကြီးလို့ လား၊ တစ်ခုခုပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ တွေ့တဲ့ အခါ ကျောက်ဆစ်ရုပ် သို့မဟုတ် မှန်ဘီရိထဲမှ အဝတ်ဒီဇိုင်းပြထားတဲ့ ကော်ရုပ်မတစ်ဦးပေါ့။

ဒေါက်တာ တျာချိုလွင်၊ နာမည်က လှုပ်ခတ်ပြီး အသံသာပေမယ့် လူက မလှုပ်မယှက် ကျောက်ဆစ်ရုပ် သက်သက်ပါပဲ။ တွေ့တွေ့ချင်း ဆောက်နဲ့ ထွင်းတာတောင် မတုန်မလှုပ်နဲ့ ၊ ‘ဘာစကားမှ ပြောစရာ မရှိပါဘူး

တဲ့ '။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မင်းဟာ အမှန်တကယ်ပဲ အပျိုကြီးဖြစ်သင့်တယ် ဘျာချိုလွင်။ မင်းဟာ မိဘကြီးဆွဲရာကတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေတဲ့ အတွက်ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ကံတရားက မိန်းမတွေနဲ့ ပိုဝေးအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့တာပဲလေ။

ဒီတော့ အခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းမှာ ပဲဆိုတော့ ...

"ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နားလည်မှု ယူထားတဲ့ အတိုင်း ပဲနော်"

"ရပါတယ် ဒီနေ့ပဲ ဒီအစီအစဉ်ကို စလိုက်တာပေါ့"

"ကျေးဇူးပဲဗျာ"

လှပစွာပြင်ဆင်ထားသော သတို့ သမီးဟာ ဆံထိုးများမှ ကလစ်များကို မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ သွက်သွက်လက်လက် ဖြုတ်နေသလို သူကလည်း သတို့ သားဝတ်စုံကို ဘီရိတံခါးရွက်ကာပြီး အလျင်အမြန် ချွတ်လဲလိုက်၏။

သူက ဆရာဝန်မမို့ မရှက်တတ်ပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ သာမန်လူမို့ နည်းနည်းတော့ ရှက်တတ်သည် ။

"ရှင် အခု ဘယ်သွားမှာ လဲ"

"မသိသေးဘူး"

"ကျွန်မကားကို ကျွန်မ သူငယ်ချင်းကို ငှားထားလိုက်ပြီ၊ ရှင်ပဲ ကျွန်မကို အဝေးပြေးဂိတ် လိုက်ပို့ပေးပေါ့"

"ဒီလောက်ကတော့ ကျေးဇူးရှင်အပေါ် လုပ်ပေးရမှာ ပေါ့ဗျာ"

တောင်ရှည်ပုဆိုးဖြင့် မြန်မာမှုပြုချင်သော အမေ၏ ဆန္ဒကို အစွမ်း ကုန်လိုက်လျောပြီး ဟန်းနီးမွန်းဆယ်ရက်ထွက်မည်၊ ပြီးတော့ သူ လုပ်ငန်းဖြင့် နိုင်ငံခြားသို့ တစ်ပတ်သွားရမည်ဟု ကြိုတင်ပြောထား သဖြင့် ခရီးဆောင်အိတ် တစ်လုံးထဲမှာ သူ့အဝတ်အစား အသုံးအဆောင် များကို ထည့်လိုက်သည်။ ။

လွန်ခဲ့သော သုံးရက်ခန့်က သတို့ သမီးနေတဲ့ တိုက်ခန်းမှာ သူ၏ အ ဝတ်အစားများကို အဒေါ်များက လာ၍ စီထည့်ပေးကြသည်။ ။

ဘယ်လောက်ဆိုးဝါးတဲ့ သိက္ခာကျဆင်းမှုလဲဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားတဲ့ အခါတိုင်း ရင်နာစရာ ပဲပေါ့။

မိန်းကလေးရဲ့ တိုက်ခန်းမှာ လိုက်နေခဲ့ရတယ်လေ။ သူတို့ အတွက် အိမ်သစ်ကို နောက်မှ စိတ်တိုင်းကျဖြည်းဖြည်းဝယ်ဖို့ ငွေတွေကိုတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်နာမည်နဲ့ ဘဏ်မှာ ထည့်ထား ပြီးသားပါပဲ။

"ရှင် သော့တစ်ချောင်းယူထားလေ"

"ဘာလို့ ယူရမှာ လဲ၊ ကျွန်တော်လာတဲ့ အခါ တစ်နေရာမှာ တည်း မယ်လေ"

"ရှင့်အမေ ရိပ်မိသွားမယ်"

သူ့နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့လျက် ဆရာဝန်မ၏ မျက်နှာကို စေ့ စေ့ကြည့်မိသည်။ ။

"ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်တော့်အမေ မသိအောင် ဖုံးကွယ်သင့် တယ်"

"စိတ်ချပါ ကျွန်မကလည်း ချွန်တွန်း ကုန်းချောဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကို မ လိုချင်ပါဘူး၊ ရှေ့ ... ရှင့်အမေကို နှုတ်ဆက်တဲ့ အခါ ကျွန်မထိုးပေးတဲ့

တက်ကင်းတဘက်နဲ့ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ။"

နှစ်ဦးသားတွေတာ စကားပြောသည့်အခါတိုင်း မိမိကသာ အပြောရှိပြီး သူမဘက်မှ ဘာမျှမပြောဘဲ တက်တင်းတဘက်နှင့်သာ စကားပြောတတ်သူ။ မိမိသဘောထားအတိုင်း ခေါင်းညိတ်သူ။

ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် မိမိ၏ ဆန္ဒကို လိုက်လျောပြီး သဘောကောင်းနေရတာလဲဟု သံသယဖြစ်မိ၏။

"အမိကရော အမေနဲ့ မတွေ့ဘူးလား"

"ကျွန်မ မအူပင်ရောက်ရင် ဘိုကလေးကိုရောက်မှာပဲ၊ ရှင် နိုင်ငံခြားသွားတဲ့ အခါ ရောက်ဖြစ်မှာ ပါ ကျွန်မမပါဘဲ ရှင်သွားတဲ့ အခါ ကျွန်မရဲ့ လက်ဆောင်ပါသွားတော့ ပြဿနာမဖြစ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ မဟုတ်လား"

အကယ်၍ များ သူမကသာ မိမိ၏ ဆန္ဒကို သဘောမတူ မလိုက်လျောဘဲ တားမြစ်ခဲ့လျှင် သူသည် ယခုအကြံအစည်ကို ဖျက်သိမ်းပစ်နိုင်သည် ။

"ကျွန်တော် ဒီလိုစီစဉ်တာကို ခင်ဗျား သဘောကျ လက်ခံသလား"

ထိုအခါ သူမ၏ မျက်လုံးအကြည့်တို့ သည် မိမိထံသို့ စူးရှစွာ ကျရောက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို မဲ့လျက် မိန်းမသားပီပီ ရန်တွေ့စကားဖြစ်ဖြစ် ခနဲ့ စကားဖြစ်ဖြစ် ပြောစေချင်သည် ။

သို့ရာတွင် သူမက ဆံထုံးမှ ပန်းများကို တစ်ခုစီဖြုတ်ရင်း အပြုံးမပျက်ဘဲ ...

"ရှင် အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီပဲ၊ ကျွန်မက ဘာပြောနေရဦးမှာလဲ၊ ကိုယ့်ကို မနှစ်သက်ဘူး၊ မပေါင်းချင်ပါဘူးဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဖ

ကံတွယ်နေမယ့် မိန်းမထဲမှာ ကျွန်မ မပါဘူး နော်၊ ရှင်နဲ့ စေ့စပ်တည်းက ကျွန်မရဲ့ စိတ်ဆန္ဒတွေ အားလုံးကို ရိုက်ချိုးလိုက်ပါပြီ"

"အဲဒီလိုတော့ ..."

သူ့စကားကို အတင်းဖြတ်၍ ...

"ကဲ ... ရှင် အဝတ်မြန်မြန်လဲပြီး အမြန်ထွက်ပါတော့၊ ပြီးတော့ ရှင် အမေအတွက်ကို စဉ်းစားပြီး အကြောင်းပြကောင်းတဲ့ ဆင်ခြေတစ်ခုကို စဉ်းစားပြီးပြီလား"

"ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျွန်တော့်အလုပ်က ဒီလိုပဲ နိုင်ငံခြားကို မကြာခဏ သွားနေတာပဲ၊ ကျွန်တော့်အမေနဲ့ တစ်နှစ် တစ်ခါလောက်ပဲ အဆက်အသွယ် လုပ်တာပဲဆိုတော့ မဆန်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သော့ကို ယူထားလိုက်မယ်လေ၊ တစ်နှစ်ပြည့်ရင် ဒီတိုက်ခန်းမှာ ပဲ လာပြီး လက်မှတ်ထိုး ပျံ့မယ်"

"ကျေးဇူးပဲ ကျွန်မလည်း ဒီတိုက်ခန်းမှာ ပဲ လက်မှတ်ထိုးချင်တာပါ၊ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ကျွန်မ ဆရာဝန်ဖြစ်ကာစက ကျွန်မချစ်သူနဲ့ ကျွန်မ အတူနေဖို့ ဝယ်ထားတဲ့ တိုက်ခန်းဆိုတော့ ကိုယ့်ချစ်သူ မဟုတ်တဲ့ တခြားလူတစ်ယောက်နဲ့ အတူမနေခဲ့ဘဲ ကွာရှင်းခဲ့တာကို တမလွန်က ကျွန်မချစ်သူ သိသွားအောင်ပေါ့"

"ဟင်း"

ပညာတတ် ဆရာဝန်မတစ်ယောက်ဆီမှာ အဲဒီလို ခပ်တုံးတုံးနဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လွန်းတဲ့ အယူရှိတာကို သိလိုက်ရ၍ ပြုံးလိုက်မိသေးသည်။

"ခင်ဗျားဟာ ဝိညာဉ်နဲ့ လက်ထပ်ထားတာကို အခုမှ သိရတာ တော်သေးတာပေါ့"

"ရှင့်ကို အဲဒီလို မပြောပါဘူး"

"နို့ ဒီတိုက်ခန်းက ..."

"အိုး ကြုံပွိုင့်နဲ့ ဝယ်ထားတာရှင်၊ သူက အကြမ်းကိုပဲ မြင်လိုက်ရတာပဲ၊ ကျွန်မက ရှင်နဲ့ ပဲ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် လက်ထပ်ရတာပဲ၊ ရှင်က ကျွန်မတို့ ..."

"အဲဒီလို သဘောနဲ့ မပြောပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ပြေပြေလည်လည်ပဲ လမ်းခွဲကြတာပေါ့"

သူမထံမှ စကားသံတိတ်ဆိတ်သွားပြီး ကလစ်များကိုသာ ဆောင့်အောင့်၍ ဖြုတ်ချသံကို ကြားနေရသည်။

"ရှင် အပြင်ဘက်ကို ခဏထွက်ပေးဦး၊ အင်္ကျီလဲမလို့ "

"ရပါတယ် ငါးမိနစ်စောင့်၊ ဒီမှာ ပစ္စည်းအားလုံး ထည့်ပြီးရင် ခင်ဗျားရဲ့ အခန်းထဲမှာ တစ်စက္ကန့် ပိုမနေပါဘူး"

သူ၏ အဝတ်အစားများကို အပြီးသတ်ထည့်လိုက်၏။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ပါ အဆင်သင့် ထည့်ထားသည့် သူ့ခရီးဆောင် အိတ်ထဲမှာ အဝတ်အစားအပြည့်အစုံထည့်ရန်မှာ သိပ်မကြာလိုက်ပေ။

သူ၏ ဘီရိုပိတ်လိုက်ချိန်မှာ သတို့သားဝတ်စုံ တစ်စုံနှင့်အဝတ်တချို့ဟာ ဘီရိုထဲကျန်ရစ် ခဲ့သည် မို့ အပြီးတိုင် နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

"ဝွတ်ဘိုင် တိုက်ပုံကြီးရေ ဒီတစ်ကြိမ် ဒီတစ်ခါပဲ အသုံးပြုပြီး အပြီးပိုင် နှုတ်ဆတ်လိုက်ပြီ"

"ရှင့်အဝတ်အစားတွေ အကုန်ယူသွားလေ"

"အခုတော့ ခရီးသွားမှာ မို့ မယူသေးဘူး၊ ခင်ဗျားမရှိတဲ့ အချိန်မှာ

လာယူမယ်ဗျာ၊ အိပ်ခန်းသော့"

"ရှင်ကိုပေးတဲ့ အစုံထဲမှာ အကုန်ပါတယ်၊ ကျွန်မလည်း ဒီမှာ မနေပါဘူး၊ ကျွန်မ တခြားပြောင်းမှာ ပဲ"

"တစ်နှစ်အတွင်းတော့ အဆက်မပြတ်ထားပါနဲ့ ဦး၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ဆက်သွယ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ က သဘောထားကြီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားရအောင်လား"

"ရပါတယ် ကျွန်မ အဲဒီလောက် မရိုင်းပါဘူး၊ ဖုန်းနံပါတ်တွေ ရှိသားပဲ"

သူ၏ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ပိတ်ပြီး လှည့်ထွက်လာသောအခါ ဆံပင်များ ဖြေပြီး၍ ကပိုကရီနှင့် ဝဲကျကာ တင်ပါးကျော်လျက်ရှိသော ဆံနွယ်မည်းနက်များက ဝေ့ဝဲလျက်။

ကျွန်တော်တွဲလျှောက်၍ လက်ထပ်ခဲ့ဖူးသော သတို့ သမီးသည် ပုံပြင်ထဲက နတ်သမီးလေးနှင့် တူလှသည် ။ မင်္ဂလာဝတ်စုံကို ချွတ်မလဲလှယ်ရသေးပေ။

"စိတ်မကောင်းစရာပဲ ဒေါက်တာ ခင်ဗျားလို မိန်းမလှလေးတစ်ဦးကို လက်ထပ်ပြီး မပေါင်းသင်းဘဲ စွန့်ခွာသွားတာကို အရူးလို့ ထင်မှာ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရောဂါက မိန်းမလှတွေကို ကြောက်တဲ့ ရောဂါမို့ ဒေါက်တာလည်း ကုလို့ ရမယ်မထင်လို့ ခုလိုစီစဉ်လိုက်ရတာပါ"

"ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ထပ်ပြောပါရစေ"

"ရှင်ထွက်သွားရင် အိပ်ခန်းတံခါးကို စေ့သွားပါ၊ ကျွန်မကို နာရီဝက်စောင့်ရင်း ရေခဲသေတ္တာ မီးကို ပိတ်ပြီး အထဲက မုန့်ဘူးတွေ အအေးဘူးတွေကို ဆွဲခြင်းတစ်ခုထဲ ထည့်ပေးရင် ထပ်ကျေးဇူး တင်ပါဦးမယ်"

ယခင်တွေ့စဉ်က စကားနည်းပြီး သူပြောသမျှကိုသာ နာခံသည် ဟု ထင်သော မိန်းကလေးမှာ ယခု စကားများကာ သူ့အား တစ်ခုပြီးတစ်ခု ညွှန်ကြားလျက်။

"အဲဒီလောက်တော့ လုပ်ပေးရမှာ ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ကို ထောင်မကျအောင် လွတ်ငြိမ်း ချမ်းသာခွင့်ပေးတဲ့ ကယ်တင်ရှင်ပဲ"

ပြောပြီး ကပျာကယာထွက်လာခဲ့သည် ။ မင်္ဂလာအိပ်ခန်း အဝင်အထွက်မှာ ချိတ်ထားသော မင်္ဂလာမောင်နှံ ဓာတ်ပုံအလှမှာ လူတစ်ရပ်နီးပါးရှိနေသဖြင့် ရုတ်တရက်လန့်သွား၏။

ဒီအခန်းကို ဝင်ကာစက ကြိုးတားတာနဲ့ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေ သွင်းနေကြတာနဲ့ မို့ လူများကွယ် နေကြ၍ သတိမထားမိလိုက်ပေ။ ယခု တံခါးပိတ်ပြီးမှ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ အလွန်လှပတဲ့ သတို့သမီးပဲ၊ ကျွန်တော်ဟာလည်း အလွန်ခန့်ညားတဲ့ ယောက်ျားပီသတဲ့ သတို့သားပဲ ပေါ့။

ဒီပုံကို ငါးရက်ကြိုရိုက်ပေးခဲ့သော သူငယ်ချင်းက ...

"အချင်းရော အဆင်းပါပြည့်စုံတဲ့ မိန်းကလေးကို ရတာဟာ ကံကောင်းပါတယ်၊ ဒီထက်ပို ကံကောင်းဖို့ ဟာ မင်းကို မယားကောင်းတစ်ယောက်လို ချစ်သွားဖို့ ၊ ပြုစုသွားဖို့ ပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါကတော့ တစ်လ နှစ်လ ဆိုရင် မင်းကံကောင်းလား ကံဆိုးလားဆိုတာ သိရပြီပဲပေါ့"

ထိုစဉ်က သူ ပြုံးရုံပြုံးနေခဲ့သည် ။ နှစ်ဦးသား ဟန်မပျက် အပြုံးမပျက် ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံ ခဲ့သည် ။ ဒီနေ့တော့ မအူပင် မိန်းကလေးအိမ်မှာ နံနက်အရုဏ် မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးပြီး ဧည့်ခံပွဲ လုပ်ခဲ့၏။ ပြီးတော့ ညနေသုံးနာရီတွင် သူငယ်ချင်း ဆွေမျိုးများ နှင့် လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းအထုပ်များကို တင်ကာ ရန်ကုန်မြို့ စမ်းချောင်းတွင် ရှိသော သူမ၏ တိုက်ခန်းသို့ လိုက်

ပို့ပေးကြ၊ ကြိုးတားကြရင်း ညခုနစ်နာရီမှာ ပြန်သွားကြသည်။ ။

"ကဲ ကဲ အချိန်တွေ မဖြုန်းကြနဲ့ တော့၊ သူတို့ ရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေ အလဟဿ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်၊ မြန်မြန်ပြန်ကြရအောင်"

လိုက်ပို့တဲ့ အဖွဲ့က စနောက်ပြီး ပြန်သွားကြသောအခါ သူတို့ ၏ တန်ဖိုးရှိသော အချိန်များ ဟူသည် မှာ ခရီးထွက်ရန် အဝတ်အစား သိမ်းဆည်းခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။

ဧည့်ခန်းတွင် လည်း မင်္ဂလာဓာတ်ပုံနှင့် နှစ်ဖက်သောမိဘပုံများကို ချိတ်ထားခဲ့၏။ သတို့ သမီးအမေသည် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ခန့်က ကွယ်လွန်သွားပြီး နာတာရှည်ရောဂါသည် အဖေကတော့ လွန်ခဲ့သော တစ်လခန့်က ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ။ မကွယ်လွန်မီ အဘိုးကြီး ကျေနပ်စေရန် တရားသူကြီးခေါ်၍ အိမ်မှာ ပင် လက်မှတ်ထိုးကာ လက်ထပ်ခဲ့၏။ လွန်ခဲ့သော သုံးရက်ခန့်က လပြည့်ဆွမ်းကျွေးပြီး ဒီနေ့မှာ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးခဲ့သည်။ ။

ထို့ကြောင့် သူတို့ နှစ်ဦး ကွဲကွာခြင်းအတွက် မိန်းကလေးဘက်က ပြဿနာမဖြစ်နိုင်တော့ဘဲ အေးငြိမ်းသွားနိုင်သလို သူ့မိခင်ကလည်း ခရီးထွက်နေကျ သားအတွက် ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပေ။ တစ်နှစ်နေမှ တစ်ခါသာ တွေ့ရသောကြောင့် သူတို့ ကွဲသွားကြောင်း ကိုယ်တိုင်ပြောမှ ပင် သိကြပေလိမ့် မည်။

သေချာတာတစ်ခုကတော့ အမေကား အလွန်အလုပ်များ သဖြင့် သူဖုန်းဆက်လည်း ယုံကြည်နေမည် ဖြစ်သည်။ ။

သူသည် တိကျသော စီးပွားရေးပညာရှင်ပီပီ စာရွက်တစ်ခုလျှင် သူ့ဖုန်းနံပါတ်နှင့် ဘိုကလေးမှ အမေအိမ်ဖုန်းနံပါတ်ကို ရေးပေးပြီး မှတ်ချက်ဟု အောက်တွင် ရေးပြီး ...

"ကျွန်တော့်ထံ နှစ်ပတ်တစ်ခါ ဖုန်းဆက်ပါ။ သို့မဟုတ် တစ်လ တစ်ခါ ဖုန်းဆက်ပါ။ ပြီးလျှင် အမေ့ဆီကို ဖုန်းဆက်ပေးပါ။ လေးငါးကြိမ် လောက် ဆက်လျှင် ကျွန်တော်တို့ အတွက် ပြဿနာ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်လည်း ဒေါက်တာအဖေနဲ့ အမေ့ဆီကို သုံးလတစ်ကြိမ် လောက် ဆက်သွယ် မေတ္တာပို့ပြီး တောင်းပန်ပါ့မယ်။ ဝိညာဉ်နဲ့ စကား ပြောပါ့မယ်"

ထာဝရမောင်

သူက ကပျာကယာ စာရေးပြီး သူမခိုင်းလိုက်သော အလုပ်ကို လျင်မြန်စွာ လုပ်ခဲ့၏။ စောစောက မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ တချို့သယ်လာသော ခြင်းသုံးလုံးကို စားပွဲဘေးနားမှာ တွေ့၍ အချို့ရည်ဘူးနှင့် ပေါင်မုန့်များ ငါးသေတ္တာဘူးများ ထည့်လိုက်သည် ။

သူတို့ နှစ်ဦးအတွက် မအူပင်မှ သူ၏ ဝမ်းကွဲအစ်မများက ကြိုတင် စီမံပေးခြင်းဖြစ်သည် ။ သူ့အတွက်ကိုပါ စီမံပေးထား၏။

"မောင်မောင်ကလည်း ခဏခဏမုန့်စားတတ်တယ်လို့ ပြောတယ်။ တျာကလည်း ခဏခဏ မုန့်စားတတ်တာပဲ။ အကျင့်တူကြလို့ မုန့် ခြောက်ရော အအေးရော ဝယ်ထည့်ပေးထားတယ်နော်"

သူလည်း ခရီးထွက်မှာ မို့ ခြင်းတစ်လုံးစီထဲ ပစ္စည်းခွဲထည့်လိုက်၏။ ပြီးတော့ စောစောက သူငယ်ချင်းများ ဝယ်ပြီး တင်ထားခဲ့သော ဖော့ဘူး နှစ်ဘူးတွင် ကြာဆန်ကျော်များကို တွေ့ရသဖြင့် ခြင်းတစ်ခုစီမှာ ခွဲထည့် ကာ ဘီယာဘူး သုံးဘူးကိုတော့ သူ့ခြင်းဟု သတ်မှတ်ထားသော ခြင်းထဲ မှာ ထည့်လိုက်၏။

သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး၏ တူညီသော အကျင့်များမှာ အရွဲ့တိုက်တတ်ခြင်း ၊ သွားရည်စာ မကြာခဏ စားတတ်ခြင်းအပြင် အစွဲအလမ်း ကြီးမား ခြင်းပါ တူညီနေကြ၏။

ထို့အပြင် မြန်မာလို မွေးလတူညီနေခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။ ဝါခေါင်လ ပြည့်နေ့မှာ တျာချိုလွင်က မွေးပြီး ဝါခေါင်လဆန်း(၃)ရက်နေ့မှာ သူက မွေးဖွားခဲ့ပါသည် ။

အမေပြောစကားအရ ဝါခေါင်လဟာ မေတ္တာဝါဒီလဖြစ် သောကြောင့် ထိုလဖွား သားသမီး များမှာ မေတ္တာတရားကြီးမား သူများ ပင်ဖြစ်ကြသည် ။ အထူးသဖြင့် ဝါခေါင်လပြည့်နေ့ မွေးဖွားသော မိန်းက လေးများမှာ ပို၍ မြတ်သည် ဟု ဆိုကာ ချွေးမအား အလွန်သဘောကျ ချ စ်ခင်ခဲ့သည် ။

စိတ်ထဲမှာ ထင့်ကနဲတော့ ဖြစ်သွားသည် ။

ဆယ်တန်းအောင်ပြီး အမေရင်ခွင်က ခွာကာ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်း လာနေပြီး တစ်နှစ်တစ်ခါ တောင် အိမ်မပြန်တော့ဘဲ သင်တန်းတွေ လျှောက်တက်ကာ အမေတို့ ၏ ငါးပိ ငါးခြောက်တော့မှ လွတ်မြောက် စေရန် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရုန်းထွက်ခဲ့သည် ။

အသက် (၂၀)မှ စ၍ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရာ ယနေ့ နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်အထိ အမေအတွက် ဖုန်းတစ်လုံး ဝယ်ပေးရုံ၊ ကားတစ်စီးကို အမေထံမှ ငွေတစ်ဝက်ယူပြီး ကျန်တစ်ဝက်ကို စိုက်၍ စူပါရသ်ကား ဝယ်ပေးရုံအပြင် အမေအား ဘာမျှအလေးမထားခဲ့သဖြင့် အမေ့စိတ်ကျေနပ်မှုကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် လိုက်လျောကာ လက်ထပ်ခဲ့ပြီးမှာ ကွာရှင်းတယ်ဆိုလျှင် အမေ ဘယ်လိုနေမလဲ။

"ကျွန်မ ပြီးသွားပြီ"

"အော်"

ရုတ်တရက်မို့ လန့်သွား၏။ မျက်နှာမှ မိတ်ကပ်များကို ပွတ်ဖျက်ထားရုံဖျက်ပြီး ဆံပင်လေး ကို သိုးမွေးကွင်းနှင့် စည်းနှောင်၍ ရုပ်အင်္ကျီအကွက်စိတ် အပြာရင့်ရောင် လက်ရှည်နှင့် ထဘီပြောင်နက်ပြာလေးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ။

အိတ်ကြီးကိုဆွဲပြီး အိတ်ကလေးကို လွယ်လာသော သာမန်မိန်းကလေး တစ်ဦးအား သူတစ်သက်လုံး မပေါင်းနိုင်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို စနိုးစနောင့်ဖြစ်စရာ မလိုတော့ပေ။

"ခင်ဗျားအိတ်က အကြီးကြီးပဲ၊ ဒီကို ဘယ်အချိန်လောက် ရောက်မလဲ"

"ဒါက ကျွန်မကိစ္စပါ"

"မင်း ကျွန်တော့်ဆီကို ဖုန်းဆက်ဖို့ ဒီမှာ ဖုန်းနံပါတ်တွေ ရေးထားတယ်၊ ဒီဆွဲခြင်းနီထဲမှာ ရေဘူးနဲ့ အချိုရည်ဘူး မုန့်တွေပါတယ်။ ခြင်းအပြာကတော့ ဘီယာဘူးပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ခြင်းပဲ၊ မှားဆွဲရင်တော့ တာဝန်မယူဘူး"

ဘာမျှ တုံ့ပြန်မပြောဘဲ မီးခလုတ်များကို လိုက်စစ်၊ တံခါးများကို လိုက်စစ်ဆေးနေ၏။

အလွန် မာန်မာနကြီးသော မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် လှုပ်ရှားမှုများက သူ့အပေါ်လွှမ်းမိုး ချင်သည့် မိန်းမတစ်ဦး ဖြစ်နိုင်တာမို့ သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ အမှားအယွင်း မရှိနိုင်ပေ။

"မင်း ဒီအိမ်ခန်းအတွက် မှာ ခွဲသေးလား"

"ကျွန်မ အားလုံးစီစဉ်ပြီးပါပြီ သွားစို့"

နောက်ဆုံး မိန်းခလုတ်ကိုချကာ သူ့အိတ်ဆွဲ၍ လာဆော်ပြီးမှ ပြန်လှည့်ကာ လက်ထပ် လက်စွပ်ကိုချွတ်၍ ...

"ရော့ ... ရှင်လုပ်ပေးတဲ့ ပစ္စည်း ကျွန်မ ရှင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ အမှတ်တရ မယူသွား ချင်ဘူး"

"အာ ... ယူထားလိုက်ပါဦး၊ ခင်ဗျားဟာ ဒီတစ်နှစ်အတွင်းမှာ လက်ထပ်ထားတဲ့ သူရှိကြောင်း သတိရအောင်ပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း ဝတ်ထားပါ့မယ်၊ တစ်နှစ်ပြည့်မှ ဘုရားလှူ ကြတာပေါ့"

"ရေစက်ပါနေဦးမယ်"

"ဘုရားတစ်ခုစီ လှူကြတာပေါ့၊ ကဲ ခင်ဗျားရဲ့ အိတ်အလေးကြီးကို ထားခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော် သယ်ခဲ့ပါ့မယ်"

"ကိစ္စမရှိဘူး။ ဘီးတွေပါတော့ ဆွဲသွားလို့ ရတယ်၊ ဓာတ်လှေကားလည်း ရှိတော့ လွယ်ပါ တယ်၊ ကျွန်မက ခရီးသွားနေကျပဲ"

ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ် သယ်ဟူသော အပြောမျိုးဖြင့် သူ့ဆွဲခြင်းကို ဆွဲကာ အိမ်တံခါးပိတ် လိုက်၏။ တံခါးတစ်ထပ် သံပန်းတစ်ထပ်တံခါးကို အသေအချာပိတ်ကာ သော့ကို သူ့လက်ထဲ ထည့်ပြီး ...

"ဒီတစ်နှစ်လုံး ရှင်ဝင်ထွက်ပါ"

"ကျေးဇူးပဲ ခင်ဗျားနဲ့ မတွေ့အောင် ရှောင်ပါ့မယ်"

"သဘောပဲ"

သူ့ထက်တောင် စကားလုံးချွေတာသော အမျိုးသမီးနှင့်အတူ ဓာတ်လှေကားအတူစီးရင်းက ...

"ခင်ဗျား ဘယ်သွားမှာ လဲ"

ရုတ်တရက် တွေခနဲဖြစ်သွား၏။ ခဏလေး စဉ်းစားပြီးမှ ...

"ကျွန်မ ဖုန်းဆက်ပါ့မယ်"

"ကျွန်တော်က နောက်ဆယ်ရက်ဆိုရင် စင်္ကာပူကို သွားမှာ နော်"

"အဲဒီဆယ်ရက်အတွင်းမှာ ဖုန်းဆက်မယ်"

အလွန်ပြတ်သားသော အဖြေစကားကြောင့် ပခုံးတွန့်လိုက်မိသည် ။
ဒီတစ်ခါတော့ စကားပြောချင်ဟန် မတူတော့ပေ။

သူလည်း စကားမပြောတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ကားမောင်းလာ
ခဲ့သည် ။

မိန်းမများ ဟာ အလွန်ပဲ အပြောင်းအလဲ မြန်တာပဲလေ။ စတွေ့ကာ
စက စကားမပြောဘဲ အလွန်အေးဆေးဟန်ဖြင့် တက်တင်းပဲ မည်းထိုး
နေပြီး သူပြောသမျှကို လက်ခံကာ အိမ်ရောက် တော့လည်း တစ်ခုပြီးတ
စ်ခု အမိန့်ပေးကာ မှာ ကြားပြီး သူ့ကိုပင် ခိုင်းလိုက်သေးသည် ။
တကယ်လို့ သူနှင့်အတူနေလျှင် ဘယ်လောက်ဩဇာပေးလိုက်မလဲ။
တော်သေးရဲ့ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်လို့ ဒီမိန်းမရဲ့ လွမ်းမိုးမှုက လွတ်မြောက်
ရမှာ ။

တကယ်လို့ တစ်အိမ်တည်းမှာ နှစ်ယောက်အတူနေပြီး တစ်ခန်းစီခွဲ
အိပ်လျှင် ဖြစ်နိုင်သော် လည်း သူမရဲ့ အချစ်ဦးနှင့် အတူနေရန် ဝယ်ထား
သည့် တိုက်ခန်းမှာ မိမိလည်း မနေချင်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တိုက်ခန်းဝ
ယ်နေမည်။ မိခင်ကတော့ ခြံနဲ့ ဝင်းနဲ့ နေစေချင်သည် ။

"အဝေးပြေးဂိတ်ရောက်ပြီလေ"

ရုတ်တရက် သတိပေးလိုက်၍ ကားရပ်သွားလိုက်မိသည်။ ။

"ဘယ်ကိုပို့ပေးရမလဲ၊ လမ်းညွှန်ပေးပါဦး၊ ဒီနေရာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မကျွမ်းလို့ ပါ"

ရုတ်တရက် သူမထံမှ စကားသံ တိတ်လျက်ရှိပြီး တွေ့တွေလေး စဉ်းစားပြီးမှ ...

"ရပါတယ်၊ ဒီနားပဲ ချပေးလိုက်"

ဒီနားပဲဆို၍ လူအနည်းငယ်ရှင်းသော နေရာမှာ ရပ်ပေးလိုက်ပြီး သူမ၏ အိတ်ကို ကားနောက်ဖုံးမှ ထုတ်ပေးကာ ...

"ဘယ်ပို့ပေးရမလဲ"

"ရတယ် ထားခဲ့ပါ၊ အလုပ်သမားတွေ ရှိတယ်"

ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သဖြင့် သူကလည်း ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက် လာလိုက်သည်။ ။

နယ်မှာ သုံးနှစ်လုပ်လာခဲ့ပြီး ရန်ကုန်မြို့မှာ တစ်ယောက်တည်း နေလာသည့် လူကြားထဲက ဆရာဝန်မတစ်ဦး လှပသော ငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးမို့ ကူညီသူတွေ ပေါများ ပါလိမ့်မည်။
